

Oogverblindend

Een tijdje geleden las ik een boek over Franciscus van Assisi (1181 - 1226). Zijn aansprekende levensverhaal inspireert altijd nog vele mensen. Franciscus leidde een leven van grote armoede en eenvoud. Samen met zijn medebroeders wilde hij Jezus navolgen en - rondtrekkend door het middeleeuwse Italië - diens boodschap van liefde uitdragen. Met zijn bedelorde hield hij de decadente katholieke kerk van die tijd, met geestelijken die zichzelf verrijkten, een spiegel voor: het gaat niet om de materie van deze wereld, maar om het Koninkrijk Gods dat voorbij deze wereld ligt.

In de vele verhalen en mythen over Franciscus speelt het kleine kerkje van Portiuncula, net buiten Assisi, een grote rol. Hij knapte het vervallen kerkje op, verbleef er met zijn broeders en hij stierf er. In het boek stond een foto van het kerkje. Tot mijn verbazing zag ik dat er na Franciscus' dood een enorme basiliek omheen is gebouwd. Het ziet er nogal ridicuul uit: dat piepkleine kerkje, binnenin een enorm marmeren en rijk versierd gebouw. Arme Franciscus! Dat zou hij zeker niet zo gewild hebben, lijkt mij... Maar ongetwijfeld dacht men dat er geen betere manier is om Franciscus én om God te eren, dan met de bouw van deze basiliek.

‘Niets zo verblindend als de waarneming van vorm’ (T22.III.6:7), zegt Jezus in de Cursus. En wat is het verleidelijk om de *vorm* te benadrukken en de *inhoud* te vergeten. Het is een grote truc van het ego en dat geldt zeker op het spirituele vlak. Er zijn geen spirituele vormen. Geest is abstract en vormloos. Het is waar dat we vormen nodig hebben in deze wereld van waarneming. In dienst van de Heilige Geest zijn ze functioneel en eenvoudig, een simpele lijst die de aandacht niet afleidt van het schilderij (T17.IV). Zo'n vorm drukt liefde uit, maar het is de inhoud die 't hem doet. Wie denkt dat de vorm zelf iets teweegbrengt, is in de valkuil van het ego getrapt. Franciscus wist dat. Zijn diepste wens was zich in liefde met Jezus te verenigen. Daarvoor gaf hij al het andere op.

Is dat niet de diepste wens van ons allemaal: ons te verenigen met de liefde van Jezus? Maar elke vorm om dit te 'bereiken' leidt alleen maar tot afstand. Hoe kan ik Jezus bereiken wanneer er een kerk om hem heen is gebouwd? Nu staat er een kerk tussen hem en mij. En hij is binnen, maar ik ben erbuiten. En dus is er afstand, afscheiding en ook ongelijkheid. Mag ik die kerk wel in? Ben ik Jezus wel waard? Blijkbaar niet, want eerst moet ik me heel goed aan alle regels en rituelen van de kerk houden. En dan, *later* misschien, zal ik Jezus vinden... Intussen lacht het ego in zijn vuistje. De waarheid is opnieuw 'veilig' ingekapseld in de vorm, en daarmee onbereikbaar geworden.

En dus gaat de Cursus **nóóit** over vorm, maar alleen over de inhoud van angst of van liefde. Nadruk op vorm komt altijd van het ego. Er worden nog altijd graag kerken gebouwd, ook in Cursusland. Maar de Cursus is geen kerk of instituut. Wanneer je de Cursus gaat toepassen, begint er een proces waarin je Jezus zult vinden *in jezelf*. Als totale liefde en als symbool van de Christus die je *zélf* bent. En zo verenig je je weer met God. Nooit kan er iets komen tussen onszelf en de Liefde van God. We zijn *één*. Maar om dat werkelijk te begrijpen en ervaren, moeten we ons helemaal losmaken van vormen, en er totaal aan voorbijzien:

‘Niets zo verblindend als de waarneming van vorm. Want het zien van vorm betekent dat *begrip* aan het zicht onttrokken is’ (T22.III.6:7,8, curs. toegevoegd).

Margot Krikhaar